

Tek Tesellim Yine Yazmadığım O Son Şiir

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Ocak 2017

İnancın seyrinde yol alıyorum,
Düşkün bedenlerden düşen bir terennüme
Düşüyor yolum ansızın:
Gölgelerde kaybolmuşluğu tüm yolsuz kalmışlığın
Ve hicvi yine sözsüz bir tufanda
Sere serpe gönül dergâhım.

Sanmanın ötesinde inandırıldığım;
İnanmanın ötesinde kandırıldığım muzip bir tekerleme,
Sayacı kırık bir şiirdeyim yine:
Şiirden öte bir hayat var mıdır, kaygısı iken
Çöreklenen şu boşluğun indinde,
Rahmet okuduğum tüm ölü şiirlerime sözüm.

Belki de sözsüzüm bu gece,
Bil mukabil derken kader,
Esefle kınadığım benliğin ölümlü ve dökümlü hücrelerinde
Kaykılmış bir beyit tadındayım:
Hayli mahzun,
Biraz mağdur
Bir o kadar kenetlendiğim sevgiye isyanı belli ki
Eşrafımın:
Gönül gözümde saklı olsa da diyemediklerim,
Sözsüz bir ömre mi delaletti yoksa tüm geçmişim?

Kıyamadıklarımса kandiğim,
Telaşı çok sinsi bir imge iken tehir edilesi,
Rüştünü ispatlamadığım çocuk kahkahalarım
Dünden miras bir gizem.

Sonrasını bilmek dahi istemem hele ki;
Çetrefilli bir yorgunluk gitmek bilmezken bir adım öteme,
Ve an'da takılı sayacı ömrün,
En masum tınısı boşlukta raks eden
Duyulmasa bile ne yazar, dercesine.

Düřtüm iřte gözünden onca insanın,
Yeter ki görmesinler gözümden düşen yaş(s)ları
Ve ağlamasınlar da ardından,
Bilsem bile güleceklerini,
Saklı tuttıkları isyanı gömsünler benim yerime
Ve tek tesellim yine yazmadığım o son şiir;
Adı sanı olmayan bir derlemede ya da
Sunumunda hayatın sair bilmece,
Ölüm tadında esefle kınansam da,
Kınımında saklı tuttuğum matemini
İçerken delicesine.